

ÚSTAVNÍ SOUD

JOŠTOVA 8, 660 83 BRNO

Sp. zn.: SPR. ÚS 700/24

Vážený pane,

dne 22. července 2024 bylo Ústavnímu soudu doručeno Vaše podání nazvané jako *Žádost o vydání informace dle infozákona, ev. vyjádření dle správního řádu*. Dne 25. července 2024 bylo Ústavnímu soudu doručeno Vaše podání označené jako *Důkazní dodatky k žádosti ze dne 22. 7. 2024*, které v příloze obsahuje několik dokumentů obsahujících dřívější vyjádření různých subjektů reagujících na žádost o informace, včetně rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci č. j. 65 A 7/2023-47.

V návaznosti na výše uvedenou žádost o informaci Vám sděluji, že zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSPI“), upravuje zajištění základního ústavního práva veřejnosti na informace z veřejného sektoru. Tomu odpovídá povinnost tzv. povinných subjektů poskytovat informace ze své působnosti v intencích článku 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“), dle něhož „státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti“. Článek 17 odst. 5 LZPS hovoří o přiměřeném způsobu poskytování informací a tuto přiměřenost je nutné posuzovat v hranicích možných omezení tohoto práva.

Dle § 3 odst. 3 ZSPI se informací pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního. Předmětem právní úpravy ZSPI je tedy poskytování existujících zaznamenaných informací v mezích působnosti povinného subjektu. K působnosti Ústavního soudu však nepatří identifikace a poskytování právních předpisů či jiného právního poradenství.

Dle § 2 odst. 4 ZSPI se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací. Účelem této výluky je určitá míra ochrany povinného subjektu před nutností vytvářet nové informace jen pro účely zpracování odpovědi na žádost. Nad rámec povinností vyplývajících ze ZSPI Vás však k Vašemu prvnímu dotazu Sdělte nám datum vydání nebo účinnosti a evidenční číslo české právní normy k zjištění reálného obsahu THC v rostlině konopí u jeho pěstitelů mohu odkázat na Systém Elektronické Sbírky zákonů a mezinárodních smluv (e-Sbírka), který poskytuje veřejnosti bezplatný a nepřetržitý přístup k informacím o platném i minulém právu České republiky v moderní digitální podobě. Přímý odkaz na elektronickou Sbírku zákonů umožňující vyhledání a získání požadovaných informací uvádím zde: <https://www.e-sbirka.cz>. Jelikož uvádíte, že informace požadujete s ohledem na opakovaná vyjádření ústavního soudu v odůvodnění zamítnutých ústavních stížností, dovoluji si Vás v této souvislosti upozornit na to, že Ústavní soud není v režimu informačního zákona dle ZSPI povinen obhajovat, odůvodňovat ani „dovysvětlovat“ svůj postup v předchozích soudních řízeních. Rozhodnutí Ústavního soudu jsou v řízeních podle zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZÚS“), konečná, nelze se proti nim odvolat a argumentace soudu vedoucí k výroku

rozhodnutí je uvedena právě v odůvodnění daných rozhodnutí. Protože Ústavní soud v řízeních podle ZÚS nevystupuje jako správní orgán, ale jako specifický soudní orgán ochrany ústavnosti, nelze na jím vedená soudní řízení a jejich výstupy aplikovat principy určené správním orgánům rozhodujícím ve správním řízení.

Pod druhým bodem Vašeho podání je obsažena další sada dotazů, kterou pro srozumitelnost rozdělím. K dotazu, *zda existuje nález, kdy ústavní soud bez vnějšího zásahu sám o sobě dle poznání „mýlky“ odmítl předchozí nálezy v předmětné věci*, Vám sděluji, že pokud senát Ústavního soudu v souvislosti se svou rozhodovací činností dospěje k právnímu názoru odchylnému od právního názoru Ústavního soudu vysloveného v nálezu, předloží otázku k posouzení plénu. Stanoviskem pléna je senát v dalším řízení vázán (§ 23 ZÚS). Důvodová zpráva k tomuto ustanovení dodává, že s ohledem na právní relevanci právních názorů Ústavního soudu (tj. pléna a senátů) je třeba zajistit, aby mezi postupně vyslovenými jednotlivými právními názory Ústavního soudu nebyl rozpor. Toho se má dosáhnout tak, že pociťuje-li senát potřebu odchýlit se od právního názoru vysloveného v nálezu Ústavního soudu (tj. pléna nebo některého senátu), předloží věc k posouzení plénu Ústavnímu soudu, jehož stanoviskem bude v dalším řízení vázán. Plénum sjednocuje judikaturu rozhodovacích orgánů Ústavního soudu zvláštním postupem podle § 11 odst. 2 písm. i) ZÚS a postupem podle § 11 odst. 2 písm. h) ZÚS řeší nesoulad v názorech členů uvnitř senátu. Prostředkem ke sjednocení je zaujímání stanoviska k odchylnému právnímu názoru senátu podle § 23, což je v podstatě návrh na změnu právního názoru Ústavního soudu. V případě změny právního názoru pléna není třeba stanovisko pléna vyžadovat. Tuto skutečnost plénum konstatuje nikoli ve stanovisku, nýbrž přímo ve svém nálezu, ve kterém svůj právní názor mění. (Srov. otázku odnětí platů soudců – nález Ústavního soudu Pl. ÚS 13/99, oproti nálezu Pl. ÚS 16/2000, obdobně volební kauce – nález Pl. ÚS 3/96 oproti nálezu Pl. ÚS 42/2000). (FILIP, Jan. § 23 [Odchylný právní názor]. In: FILIP, Jan, HOLLÄNDER, Pavel, ŠIMÍČEK, Vojtěch. Zákon o Ústavním soudu. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2007, s. 99.) Pokud tedy Vaše žádost směřuje k rozhodovací činnosti Ústavního soudu, doporučuji Vaši pozornosti databázi všech rozhodnutí Ústavního soudu NALUS (<https://nalus.usoud.cz/Search/Help.aspx>), pomocí které můžete předmětná rozhodnutí vyhledat. Současně ale musím podotknout, že změna právního názoru nastává v souvislosti se změnou právní úpravy, vývojem praxe, aplikačními poznatky nebo se zohledněním mezinárodní judikatury v předmětné oblasti. Z důvodu „poznání vlastní mýlky“ ke změně judikatury Ústavního soudu ještě nedošlo.

K další části Vašeho dotazu, tedy *zda se Ústavní soud někdy veřejně omluvil za předchozí vědomě nepravdivé výroky klíčové pro posouzení viny a trestu*, Vám sděluji, že Ústavní soud v řízeních o ústavních stížnostech nerozhoduje o vině a trestu, ale zabývá se ochranou základních práv a svobod. Jak Ústavní soud v minulosti již mnohokrát zdůraznil, zásadně není oprávněn zasahovat do rozhodovací činnosti obecných soudů, neboť není vrcholem jejich soustavy. Ústavní soud je povolán toliko k ochraně ústavnosti, nikoliv ke kontrole „běžné“ zákonnosti (čl. 83 Ústavy) a do činnosti obecných soudů zasáhne jen tehdy, byla-li jejich rozhodnutí porušena stěžovatelova základní práva či svobody garantovaná ústavním pořádkem. Není proto možné, aby Ústavní soud vyjádřil vědomě nepravdivé výroky klíčové pro posouzení viny a trestu, a neměl tedy ani příležitost, aby se za ně omlouval.

S pozdravem

JUDr. Vlastimil Göttinger, Ph.D., LL.M.
generální sekretář Ústavního soudu